

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กับที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กับที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง จะมีผลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดอนมดแดง (บ้านดงบัง) สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน เป็นโรงเรียนดีเด่นด้านการเรียนการสอน

2. ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนคอนแดนแดง (บ้านดงบัง) สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอคอนแดนแดง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 60 คน มีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างประชากรโดยผู้วิจัยนำคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในการสอบปลายภาคเรียนที่ 2 มาพิจารณาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เลือกห้องเรียนที่นักเรียนมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกัน แล้วทดสอบค่าที (t-test) เพื่อที่จะให้นักเรียนมีความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน จากนั้นเลือกกลุ่มทดลองโดยวิธีจับฉลาก ให้กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมเรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

3. สร้างแผนการสอน แผนการสอนสำหรับการวิจัยนี้ประกอบด้วย

3.1 แผนการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 15 แผน

3.2 แผนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 15 แผน

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

4.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 2

ฉบับ

ฉบับที่ 1 ภาคปฏิบัติ แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การฟัง จำนวน 20 ข้อ เป็นข้อสอบปรนัย

ชนิดเลือกตอบมี 4 ตัวเลือก

ตอนที่ 2 การพูด จำนวน 10 ข้อ เป็นข้อสอบอัตนัย

โดยการกำหนดสถานการณ์ต่าง ๆ ให้นักเรียนพูด

แบบทดสอบฉบับที่ 1 มีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ

0.57

ฉบับที่ 2 ภาคความรู้ แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ความรู้ทางภาษา เป็นข้อสอบปรนัย ชนิด

เลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก เป็นการทดสอบเรื่องคำศัพท์ การสะกดคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

ตอนที่ 2 ทักษะสัมพันธ์ เป็นข้อสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก เป็นการทดสอบในด้านความเข้าใจงานการอ่านจับใจความเนื้อเรื่องสั้น ๆ ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ในรูปประโยคและการใช้สำนวนภาษา ตามสถานการณ์ต่าง ๆ

แบบทดสอบฉบับที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง เท่ากับ 0.78

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยทดสอบตัวอย่างประชากร ก่อนดำเนินการสอน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.2 ผู้วิจัยดำเนินการสอนตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 30 คน ในเวลาเรียนปกติ ระหว่างเวลา 09.00-10.00 น. และ 13.00-14.00 น. วันจันทร์ถึงวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 3 มกราคม 2538 ถึงวันที่ 23 มกราคม 2538 สอนสลับกัน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองสอนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มควบคุมสอนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 15 แผน ใช้เวลาทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง

5.3 เมื่อสอนครบตามกำหนด ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Post-test) ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนดำเนินการสอน

5.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนตัวอย่างประชากรที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

6.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง โดยทดสอบค่าที (t-test)

6.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

6.3 วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลอง เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองสอนด้วยคำร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. จากการศึกษาที่ตัวอย่างประชากรที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามคำสั่งที่ครูทำปฏิบัติ ได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ได้ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติด้วยตนเอง จึงเกิดความเข้าใจสนุกสนานสามารถจำบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะได้ทำกิจกรรมเสริม และสามารถนำคำสั่งท่าทางและรูปประโยคจากที่เรียนไปแล้วมาใช้ในบทเรียนใหม่ได้ อยู่ในระดับมาก นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน มีความมั่นใจในการพูดและปฏิบัติตามคำสั่งของครูหรือเลียนแบบการกระทำจากครูหรือจากเพื่อน และนักเรียนชอบทำท่าทางท่าทางประกอบการปฏิบัติตามคำสั่งอยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำให้ นักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น ทั้งนี้เพราะว่าการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการใช้ประโยคคำสั่งเพื่อเชื่อมโยงให้เกิดความเข้าใจเนื้อหาที่จะสอน โดยที่ครูหรือตัวแทนนักเรียนเป็นผู้สาธิตการปฏิบัติตามคำสั่งทุกครั้ง วิธีนี้เป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจในการที่จะปฏิบัติตามคำสั่งและแสดงออกมากขึ้น นักเรียนจะมีความกังวลในเรื่องการทำผิดน้อยหรือไม่มีเลย เพราะก่อนที่นักเรียนจะได้ปฏิบัติ นักเรียนจะมีโอกาสได้สังเกตเห็นการปฏิบัติของครูหรือจากการปฏิบัติของเพื่อนที่เป็นตัวแทนนักเรียน หลาย ๆ ครั้งนักเรียนก็จะจำได้และสามารถ

ปฏิบัติเองได้ นอกจากนี้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ยังช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ความหมายและเข้าใจคำศัพท์ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว โดยที่ครูไม่ต้องเสียเวลาแปลหรืออธิบายอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัสเชอร์และคนอื่น ๆ (Asher and others, 1974) ได้ทำการทดลองสอนภาษาสเปนแก่นักศึกษาผู้ใหญ่ใช้เวลาในการทดลอง 3 ชั่วโมงต่อ 1 สัปดาห์ ในเวลา 2 ภาคเรียน โดยการสอนด้วยประโยคคำสั่ง ซึ่งไม่มีการสอนอ่านและเขียนอย่างเป็นระบบ แต่ผู้สอนใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในตอนท้ายของชั่วโมงเขียนคำศัพท์และประโยคคำสั่งที่ได้เรียนมาแล้วโดยไม่มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนลอกประโยคต่าง ๆ เหล่านี้ ลงานสมุด เมื่อการสอนดำเนินไปได้ 45 ชั่วโมง ปรากฏว่าผู้เรียนเข้าใจคำพูดซึ่งเป็นประโยคคำสั่งได้ 70 เปอร์เซ็นต์ สามารถพูดได้ 20 เปอร์เซ็นต์ อ่านและเขียนได้ 10 เปอร์เซ็นต์ สิ่งที่น่าสนใจคือผู้เรียนประสบความสำเร็จงานการฟังมาก โดยมีความสามารถเท่ากับนักเรียนในโรงเรียนโดยการสอนด้วยวิธีอื่น 200 ชั่วโมง และเมื่อเสร็จสิ้นการสอนคือเวลา 90 ชั่วโมง เมื่อนำผลการเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีสอนด้วยประโยคคำสั่งมาเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เรียนโดยวิธีสอน Audio Lingual Method ปรากฏว่า กลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีสอนด้วยประโยคคำสั่งมีความสามารถเทียบเท่ากับกลุ่มที่เรียนโดยวิธี Audio Lingual Method ที่ต้องใช้เวลาถึง 150 ชั่วโมง

จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนไม่ได้เห็นท่าทางการปฏิบัติหรือแสดงออกของครู ครูสอนโดยการให้นักเรียนดูบัตรคำ บัตรภาพออกเสียงให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม นักเรียนได้รับการสื่อสารด้วยประสาทสัมผัสทางตา คือ มองเห็น ทางหู คือ ได้ฟังจะมีนักเรียนบางคนเข้าใจจนเนื้อหาที่ครูสอนและบางคนก็ไม่เข้าใจ แต่ถ้านักเรียนได้เห็นครูหรือเพื่อนที่เป็นตัวแทนนักเรียนปฏิบัติแสดงออกด้วยท่าทางต่าง ๆ ให้นักเรียนดูและพูดให้นักเรียนฟังหลาย ๆ ครั้ง นักเรียนจะได้รับการสื่อสารทั้งประสาทสัมผัสทางหูคือได้ฟัง และประสาทสัมผัสทางตา คือได้เห็นการปฏิบัติของการแสดงออกด้วยท่าทางของครูหรือเพื่อนที่เป็นตัวแทนนักเรียน จึงทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากขึ้น เมื่อนักเรียนมีการฟังอย่างเข้าใจมากขึ้นแล้ว จึงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจมส์ เจ อัสเชอร์, เจ แอนด์ กูซูโก และวิตา เคอร์รี่ ลา โดเร (1974) ที่ทำการทดลองสอนภาษาเยอรมันด้วยวิธีการใช้คำสั่งที่ทำให้นักเรียนเข้าใจท่าทางประกอบเพื่อศึกษาผลจากการเรียนภาษาโดยการได้รับข้อมูลทางภาษาด้านการฟังที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะทางภาษาด้านอื่น โดยทำการศึกษากับผู้เรียนภาษา

เยอรมันที่มีอายุระหว่าง 30-60 ปี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยการใช้คำสั่งให้ผู้เรียนใช้ท่าทางประกอบมีความเข้าใจในด้านการฟังดีกว่า อย่างมีนัยสำคัญ และพบว่ากลุ่มทดลองสามารถพูดภาษาเยอรมันได้ แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงและไวยากรณ์บ้างเล็กน้อยก็ตาม

เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในภาคปฏิบัติ จะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มควบคุมอย่างมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการทดสอบภาคปฏิบัติในเรื่องของการฟังและการพูด นักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีการแสดงออกและปฏิบัติโดยใช้ท่าทางประกอบบางส่วน ข้ออีกประการหนึ่ง อาจเป็นเพราะว่าเด็กที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นต้นมีพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ในการฟัง และความเข้าใจคำศัพท์น้อย เมื่อผู้สอนได้นำวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาสอนโดยการใช้คำสั่งและแสดงออกด้วยท่าทางประกอบ จะช่วยทำให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาที่จะสอนมากขึ้นในขณะที่วิธีการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมีการแสดงออกปฏิบัติด้วยท่าทางน้อยหรือไม่มีเลย และเมื่อพิจารณาภาคความรู้ จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มทดลอง สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มควบคุมค่อนข้างมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีโอกาสทำความเข้าใจในเนื้อหาด้านคำศัพท์ การสะกดคำศัพท์ การออกเสียง กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และคำสั่งด้วยการฟังปฏิบัติตามคำสั่งแล้ว แสดงท่าทางประกอบการใช้คำศัพท์และโครงสร้างนั้น ๆ จึงทำให้เข้าใจบทเรียนได้รวดเร็วถูกต้อง อันทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีการสอนโดยการใช้บัตรคำ บัตรภาพ ผิดสะกด และสนทนาตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้

2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มองเห็นในระดับมากในเรื่องของการที่นักเรียนได้เคลื่อนไหวแสดงออกด้วยท่าทางปฏิบัติตามคำสั่ง การได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การได้ประสบการณ์ตรงจากปฏิบัติด้วยตนเอง จึงเกิดความเข้าใจ สนุกสนาน จ้าบทเรียนได้ดี นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะได้ทำกิจกรรมเสริมสามารถนำคำศัพท์และรูปประโยค จากที่ได้เรียนไปแล้วมาใช้ในบทเรียนใหม่ได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะบรรยากาศในการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วย

ท่าทางได้แสดงท่าทางประกอบการเรียนตามคำสั่งของครูทุกบทเรียน จึงทำให้การเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนาน นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมาก และมีปฏิสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้วิจัยเป็นอย่างดี ชอบสนทนาซักถาม มีความตั้งใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนมีความสนใจอยากเรียนเมื่อครูให้นักเรียนทบทวนแบบฝึกหัด นักเรียนก็จะทำด้วยความกระตือรือร้นและนำมาส่งให้ครูตรวจ ผลงานที่นักเรียนทำอยู่ในระดับดีและถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดร.เจเน็ต คิง สวาฟฟา (Jenet King Swaffa, 1976) ได้นำวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้สอนภาษาเยอรมัน แล้วประเมินผลผู้เรียนในด้านแรงจูงใจพบว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจและความพึงพอใจในการเรียนสูง สำหรับในช่วงกิจกรรมเสริม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เกมประกอบการสอนนั้นมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและความพึงพอใจในการเรียนสูงขึ้น ซึ่ง พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2523) กล่าวว่า เกมสามารถช่วยให้เกิดผลดีในการเรียนภาษา ไม่ว่าผู้เรียนจะอยู่ในวัยใด นอกจากนี้ยังช่วยทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนาน และทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี ต่างจากการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารซึ่งกิจกรรมการสอนส่วนใหญ่จะเน้นในด้านการศึกษา ทบทวน สอบ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) ให้ผลดีแก่ผู้เรียนในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ หรือผู้สอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ฯลฯ ควรพิจารณาเทคนิควิธีสอนนี้ไปใช้สอน ผสมผสานกับวิธีอื่น ๆ เพื่อที่จะช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดียิ่งขึ้น

1.2 การที่ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมเสริมที่ใช้วิธีละเล่นต่าง ๆ ของร่างกายแสดงออกด้วยท่าทางในการทำกิจกรรม ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกม การแสดงท่าทางประกอบเพลง ฯลฯ จะช่วยให้นักเรียนมีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เกิดความมั่นใจในการเรียน และมีความจำที่คงทนขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนโดยส่วนรวมทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลไม่ได้จำแนกตามทักษะให้เห็นเด่นชัด ฉะนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรมุ่งศึกษาให้ละเอียดและเด่นชัดว่าวิธีสอน ภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. นี้จะให้ผลต่อผู้เรียนในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละทักษะ อย่างไร เพื่อเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการพิจารณาเลือกเทคนิควิธีสอนที่เหมาะสมกับ จุดประสงค์ของการสอนต่อไป

2.2 ควรมานำวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ไปทดลองกับกลุ่ม ตัวอย่างที่มีวัยและระดับความสามารถทางการเรียนต่าง ๆ กัน เพื่อศึกษาดูว่า เมื่อใช้วิธี สอนดังกล่าวนี้กับผู้เรียนที่มีวัยและระดับความสามารถต่าง ๆ กันแล้ว จะมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันหรือไม่

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย